

DECYZJA KOMISJI

z dnia 3 maja 2006 r.

dotycząca postępowania na mocy art. 81 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i art. 53 Porozumienia o EOG w sprawie przeciwko Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret S.A., Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA i Arkema SA

(sprawa COMP/E/C.38.620 – Nadtlenek wodoru i nadboran sodu)

(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 1766)

(jedynie teksty w językach angielskim, francuskim i włoskim są autentyczne)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2006/903/WE)

1. STRESZCZENIE OPISU NARUSZENIA

1.1. Adresaci decyzji

(1) Decyzja jest skierowana do następujących przedsiębiorstw:

- Akzo Nobel NV („Akzo”)
- Akzo Nobel Chemicals Holding AB („ANCH”)
- EKA Chemicals AB („EKA”)
- Degussa AG („Degussa”)
- Edison SpA („Edison”)
- FMC Corporation („FMC”)
- FMC Foret S.A. („Foret”)
- Kemira OYJ („Kemira”)
- L'Air Liquide SA („Air Liquide”)
- Chemoxal SA („Chemoxal”)
- Snia SpA („Snia”)
- Caffaro Srl („Caffaro”)
- Solvay SA/NV („Solvay”)
- Solvay Solexis SpA („Solexis”)
- Total SA („Total”)
- Elf Aquitaine SA („Elf Aquitaine”)
- Arkema SA („Atofina”).

(2) Adresaci decyzji dopuścili się pojedynczego i ciągłego naruszenia postanowień art. 81 traktatu oraz art. 53 Porozumienia o EOG na całym terytorium EOG (dalej zwanego „naruszeniem”) w odniesieniu do **nadtlenku wodoru** i jego związku pochodnego – **nadboreanu sodu**. Niniejsza decyzja dotyczy okresu naruszenia od 31 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 2000 r. Naruszenie polegało głównie na wymianie między konkurentami informacji istotnych z handlowego punktu widzenia oraz ważnych i poufnych informacji dotyczących rynku i/lub przedsiębiorstw, na ograniczaniu i/lub kontrolowaniu produkcji oraz potencjalnych i faktycznych zdolności produkcyjnych, na podziale udziałów w rynku i odbiorców, a także na ustalaniu i monitorowaniu cen (docelowych).

1.2. Sektor nadtlenku wodoru i nadboranu sodu

(3) Nadtlenek wodoru to silny środek utleniający o różnych zastosowaniach w przemyśle. Jest to klarowna, bezbarwna ciecz, w handlu dostępna w postaci wodnego roztworu, głównie o stężeniach od 30 % do 70 %. Jako produkt końcowy, nadtlenek wodoru wykorzystuje się jako środek bielący w sektorze produkcji celulozy i papieru, do bielenia tkanin, dezynfekcji oraz do innych zastosowań ukierunkowanych na ochronę środowiska, takich jak oczyszczanie ścieków. Nadtlenek wodoru stosuje się również jako surowiec do produkcji innych produktów nadtlenkowych, takich jak sole kwasu nadtlenowego (w tym nadboran sodu) i kwas nadoctowy.

(4) Nadboran sodu oraz peroksyhydrat węglanu sodu wykorzystywane są głównie jako substancja czynna w detergentach syntetycznych i proszkach do prania. Nadboran sodu i peroksyhydrat węglanu sodu były przedmiotem dochodzenia w ramach niniejszego postępowania, jednak po uzyskaniu odpowiedzi na pisemne zgłoszenie zastrzeżeń oraz na podstawie argumentów przedstawionych podczas ustnego złożenia wyjaśnień nie można uznać, że naruszenie miało miejsce również w odniesieniu do peroksyhydratu węglanu sodu. W związku z tym, decyzja dotyczy tylko naruszeń w odniesieniu do nadtlenku wodoru i nadboranu sodu, natomiast nie uwzględnia peroksyhydratu węglanu sodu, pomimo że w pisemnym zgłoszeniu zastrzeżeń wymieniono także peroksyhydrat węglanu sodu.

1.3. Podaż

- (5) Nadtlenek wodoru: w okresie naruszeń na terytorium EOG działało sześciu głównych dostawców: przedsiębiorstwem dominującym było Solvay, którego udział w rynku wyniósł w przybliżeniu [20-30] %, drugie w kolejności było EKA. Pozostali uczestnicy rynku to Atofina, Kemira, Degussa i Foret. Air Liquide oraz Ausimont sprzedawały nadtlenek wodoru odpowiednio do czerwca 1998 r. i maja 2002 r. Ponadto istniało kilku pośredników, którzy sprowadzali nadtlenek wodoru z Europy Wschodniej oraz spoza Europy. W ostatnich latach na rynku nie pojawiły się żadne nowe podmioty.
- (6) Nadboran sodu: na terytorium EOG działały – przez cały okres naruszeń lub jego część – następujące przedsiębiorstwa: Degussa, Foret, Solvay, Caffaro (które jednak zawiesiło produkcję w 1999 r.), Atofina (które zaniechało produkcji w 1999 r.), Air Liquide (zakończyło produkcję w 1994 r.) oraz Ausimont.

1.4. Popyt

- (7) Podstawowych nabywców nadtlenu wodoru w okresie naruszeń było stosunkowo niewiele (od sześciu do ośmiu), głównie z sektora produkcji celulozy i papieru, natomiast wynegocjowane przez nich kontrakty obejmowały swym zakresem cały EOG i ustalały ceny na poziomie EOG.
- (8) Podstawowi odbiorcy (tacy jak producenci celulozy i papieru z Niemiec i Skandynawii) wynegocjowali kontrakty uwzględniające jedną cenę dla dostaw wielomiejscowych na terytorium całego EOG. Koszty transportu ponosił zatem dostawca, który w związku z tym był zainteresowany pozyskiwaniem nadtlenu wodoru ze źródła znajdującego się jak najbliżej zakładów odbiorcy.
- (9) W sektorze soli kwasu nadtlenu istniało w okresie naruszeń bardzo niewiele dużych międzynarodowych przedsiębiorstw, będących odbiorcami danych produktów: 75-80 % zakupów soli kwasu nadtlenu w EOG skoncentrowanych było w rękach niewielkiej liczby odbiorców. Każdy z nich scentralizował swoje transakcje kupna na poziomie europejskim, negocjując zakup dwa razy w roku. Zazwyczaj nabywali oni sole kwasu nadtlenu od więcej niż jednego dostawcy, próbując w ten sposób utrzymać presję konkurencji na określonym poziomie.

1.5. Zasięg geograficzny

- (10) Naruszenie obejmuje swym zasięgiem wszystkie miejsca na terytorium EOG, w których występowało zapotrzebowanie na produkty objęte dochodzeniem.

1.6. Działanie kartelu

- (11) Decyzja niniejsza dotyczy okresu naruszenia od 31 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 2000 r.
- (12) Ukartowane praktyki można podzielić na następujące kategorie: wymiana informacji dotyczących rynku (w tym cen i wolumenów sprzedaży), podział rynku, ograniczenie/

kontrola produkcji i źródeł dostaw oraz ustalanie cen nadtlenu wodoru i nadboranu sodu. Uważa się, że zmowa dotycząca wymienionych dwóch produktów wiązała się z występowaniem jednego ogólnego systemu, w ramach którego miała miejsce, w związku z czym stanowi ona pojedyncze naruszenie, pomimo że każde z działań odnoszących się do nadtlenu wodoru i nadboranu sodu oddzielnie podlegałoby tak samo zakazowi określoneemu w art. 81 ust. 1 Traktatu.

1.7. Procedura

- (13) W grudniu 2002 r. przedsiębiorstwo Degussa poinformowało Komisję o istnieniu kartelu w sektorze nadtlenu wodoru i nadboranu sodu, oraz wyraziło chęć współpracy z Komisją, w myśl jej obwieszczenia z 2002 w sprawie zwalniania z grzywnien i zmniejszania grzywnien (tzw. „obwieszczenie w sprawie obniżania grzywnien”) (1). Degussa dostarczyło Komisji dowody, które w marcu 2003 r. umożliwiły przeprowadzenie inspekcji w siedzibach wymienionych trzech przedsiębiorstw (najpierw przeprowadzono dochodzenie przeciwko pozostałym przedsiębiorstwom na podstawie wniosków o udzielenie informacji).
- (14) Po przeprowadzeniu inspekcji pięć pozostałych przedsiębiorstw złożyło wniosek o obniżenie grzywnien. Dla trzech z nich obniżono grzywny, zgodnie z pkt 23 i 26 obwieszczenia. Były to przedsiębiorstwa EKA, Atofina i Solvay. Wnioski przedsiębiorstw Kemira i Solexis odrzucono.

2. GRZYWNY

2.1. Kwota podstawowa

- (15) Kwotę podstawową grzywny ustala się według wagi i czasu trwania naruszenia.

2.1.1. Waga

- (16) Oceniając wagę naruszenia, Komisja uwzględnia jego charakter, faktyczne skutki dla rynku, o ile dokonanie takiego pomiaru jest możliwe, oraz zasięg geograficzny właściwego rynku.
- (17) Mając na uwadze charakter naruszenia oraz fakt, że musiało ono mieć skutki, a także że obejmowało swym zasięgiem cały EOG, na którym łączna wartość rynku nadtlenu wodoru i nadboranu sodu wyniosła w 1999 r. około 470 mln, oraz uwzględniając ostatni cały rok naruszenia, Komisja stoi na stanowisku, że przedsiębiorstwa będące adresatami niniejszej decyzji dopuściły się poważnego naruszenia art. 81 traktatu i art. 53 Porozumienia o EOG.

2.1.2. Różne traktowanie

- (18) W ramach kategorii bardzo poważnych naruszeń, skala odpowiednich grzywnien umożliwia różne potraktowanie przedsiębiorstw, w celu uwzględnienia rzeczywistej zdolności ekonomicznej poszczególnych przedsiębiorstw do wyrządzenia znacznych szkód dla konkurencji. Jest to

(1) Dz.U. C 45 z 19.2.2002, str. 3.

właściwe podejście, gdyż tak samo jak w omawianym przypadku, udział w rynku przedsiębiorstw dopuszczających się naruszenia jest w bardzo zróżnicowany.

- (19) Oceniając obroty każdego przedsiębiorstwa w zakresie poszczególnych produktów oraz zestawiając je z ogólnymi obrotami związanymi z nadtlaniem wodoru i nadboranu sodu do celów określenia indywidualnej wagi, Komisja uwzględniła fakt, że działalność niektórych przedsiębiorstw na rynku związana była tylko z jednym z tych dwóch produktów. Komisja wzięła przy tym pod uwagę rzeczywiste skutki bezprawnego postępowania każdego przedsiębiorstwa dla konkurencji. Z uwagi na różne odmiany sprzedawanych nadtlenu wodoru i nadboranu sodu okazuje się, że bardziej wiarygodnym wskaźnikiem zdolności podmiotów gospodarczych jest sprzedaż oceniana na podstawie łącznej wartości. Według tych liczb, Solvay było największym podmiotem na rynku EOG, natomiast jego udział w łącznej sprzedaży wyniósł około [20-30] %. Dlatego też przedsiębiorstwo to zaliczono do pierwszej kategorii. Przedsiębiorstwo Degussa, z udziałem w rynku wynoszącym [10-20] %, zaliczono do drugiej kategorii. Przedsiębiorstwa Foret, EKA, Atofina, Kemira i Ausimont, których udział wyniósł odpowiednio od [5 do 15] %, zaliczono do kategorii trzeciej. Natomiast do czwartej kategorii zaliczono przedsiębiorstwo Caffaro, którego udział w rynku nadboranu sodu wynosił około [5-10] % w 1998 r. (ostatnim pełnym roku działalności), a udział w sprzedaży na połączonym rynku nadtlenu wodoru i nadboranu sodu był na poziomie [1-5] %.
- (20) W przypadku Caffaro, mimo różnych powiązań między dwoma produktami, Komisja uwzględniła fakt, iż nie ustalono, czy Caffaro zdawało sobie sprawę z istnienia ogólnego systemu antykonkurencyjnych uzgodnień lub musiało na pewno wiedzieć o jego istnieniu. W związku z tym, mając na uwadze okoliczności sprawy, wyjściową kwotę grzywny dla Caffaro zmniejszono o 25 %.

2.1.3. Odpowiedni skutek odstraszcjący

- (21) W ramach kategorii bardzo poważnych naruszeń, skala możliwych grzywien pozwala na nałożenie grzywien na poziomie, który zapewni odpowiedni skutek odstraszcjący kar, biorąc pod uwagę wielkość każdego przedsiębiorstwa. W tym przypadku Komisja zwraca uwagę, że w 2005 r., czyli w roku finansowym poprzedzającym bezpośrednio niniejszą decyzję, ogólnoswiatowy obrót przedsiębiorstwa Total wyniósł 143 mld EUR, obrót Elf Aquitaine wyniósł 120 mld EUR, Akzo – 13 mld EUR, Degussa – 11,750 mld EUR, Solvay – 8,560 mld EUR i Edison – 6,650 mld EUR.

W związku z tym Komisja uważa za stosowne pomnożyć grzywnę dla Total przez współczynnik 3, przyjęty na podstawie wielkości przedsiębiorstw macierzystych – Elf Aquitaine i Total, z których każde osiągnęło obrót znacznie powyżej 100 mld EUR. Przedsiębiorstwa Akzo i Degussa, z których każde osiągnęło obrót wynoszący około 10 % obrotu Total, są również bardzo dużymi przedsiębiorstwami, o obrocie znacznie przekraczającym kwotę 10 mld EUR. W związku z tym, uważa się za stosowne pomnożyć grzywnę dla tych przedsiębiorstw przez współczynnik 1,75. Z uwagi na fakt, że obrót Solvay wyniósł 8,560 mld EUR, Komisja uważa, że grzywnę dla Solvay należy pomnożyć przez współczynnik 1,5. Mając na uwadze, że obrót Edison wyniósł 6,650 mld EUR, Komisja stoi na stanowisku, że grzywnę dla tego przedsiębiorstwa należy pomnożyć przez współczynnik 1,25. Uwzględniając fakt przekazania Ausimont innemu przedsiębiorstwu oraz okoliczności sprawy, mnożnik stosuje się tylko do grzywny, która ma zostać nałożona na przedsiębiorstwo Edison.

2.1.4. Zwiększenie grzywny z uwagi na czas trwania naruszenia

- (22) Degussa, Solvay i Kemira dopuszczały się naruszenia w okresie od 31 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 2000 r., czyli przez sześć lat i jedenaście miesięcy. Okres naruszenia w przypadku tych przedsiębiorstw był długi. Wyjściowe kwoty grzywien należy zatem zwiększyć o 10 % za każdy pełny rok naruszenia. Dodatkowo należy je zwiększyć o 5 % za każdy pozostały okres przekraczający sześć miesięcy, lecz nieprzekraczający roku. Skutkuje to wzrostem wyjściowej kwoty dla każdego przedsiębiorstwa o 65 %. Przedsiębiorstwo EKA dopuszczało się naruszenia od 31 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1999 r., czyli przez pięć lat i jedenaście miesięcy, natomiast Atofina i Ausimont uczestniczyły w procederze od 12 maja 1995 r. do 31 grudnia 2000 r., a zatem przez pięć lat i siedem miesięcy. Skutkuje to wzrostem wyjściowej kwoty dla każdego przedsiębiorstwa o 55 %⁽²⁾. Przedsiębiorstwo Foret dopuszczało się naruszenia w okresie od 29 maja 1997 r. do 13 grudnia 1999 r., czyli przez dwa lata i siedem miesięcy. Skutkuje to wzrostem wyjściowej kwoty o 25 %. Caffaro uczestniczyło w procederze przez rok i siedem miesięcy, od 29 maja 1997 r. do 31 grudnia 1998 r. Skutkuje to wzrostem wyjściowej kwoty o 15 %.

2.2. Okoliczności obciążające

- (23) W czasie, w którym doszło do naruszenia, przedsiębiorstwa Atofina, Degussa, Edison i Solvay były już adresatami

⁽²⁾ Zważywszy że dowody EKA umożliwiły Komisji wsteczne zbadanie kartelu od dnia 31 stycznia 1994 r., zgodnie z pkt 23 obwieszczenia w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych, elementy te nie będą brane pod uwagę przy ustalaniu wysokości grzywny, w związku z czym grzywna dla tego przedsiębiorstwa za czas trwania naruszenia zostanie zwiększona o 20 % zamiast o 55 %.

poprzednich decyzji Komisji dotyczących działalności kartelowej⁽³⁾. Fakt ponownego dopuszczenia się przez te przedsiębiorstwa tego samego rodzaju postępowania w tej samej gałęzi przemysłu, a także w sektorach innych niż te, za działalność w których zostały już ukarane, wskazuje że pierwsze grzywny nie skłoniły ich do zmiany postępowania. Komisja uznaje to za okoliczność obciążającą, która uzasadnia zwiększenie podstawowej kwoty grzywny, jaka ma zostać nałożona na wymienione wyżej przedsiębiorstwa, o 50 %⁽⁴⁾.

2.3. Okoliczności łagodzące

- (24) Grzywnę dla Caffaro należy obniżyć o 50 % w stosunku do grzywien nałożonych na innych członków kartelu, ze względu na bierną i pomniejszą rolę tego przedsiębiorstwa w całym procederze naruszenia.

2.4. Zastosowanie limitu 10 % obrotu

- (25) Art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 stanowi, że grzywna nakładana na przedsiębiorstwo nie może przekraczać 10 % jego obrotu. Jeśli chodzi o limit 10 % obrotu, jeżeli „kilku adresatów tworzy ‘przedsiębiorstwo’ będące podmiotem gospodarczym odpowiedzialnym za karane naruszenie [...] w dniu przyjęcia decyzji, [...] limit można obliczyć na podstawie całkowitego obrotu tego przedsiębiorstwa, to znaczy uwzględniając wszystkie jego elementy razem. Jeżeli natomiast dana jednostka gospodarcza ulegnie następnie rozpadowi, każdy adresat decyzji ma prawo do zastosowania wobec niego omawianego limitu indywidualnie”⁽⁵⁾.
- (26) Ogólnoświatowy obrót przedsiębiorstwa Solexis w 2005 r. wyniósł 256 190 307 EUR. Dlatego też grzywna

⁽³⁾ Do takich decyzji należą: W odniesieniu do przedsiębiorstwa Degussa: decyzja Komisji z dnia 23 listopada 1984 r. dotycząca postępowania na mocy art. 85 traktatu EWG (IV/30.907 – *Produkty nadtlenkowe*, Dz.U. L 35 z 7.2.1985, str. 1), decyzja Komisji z dnia 23 kwietnia 1986 r. dotycząca postępowania na mocy art. 85 traktatu EWG (IV/31.149 – *Polipropylen*, Dz.U. L 230 z 18.8.1986, str. 1), w odniesieniu do przedsiębiorstwa Edison: decyzja Komisji z dnia 27 lipca 1994 r. dotycząca postępowania na mocy art. 85 traktatu EWG (IV/31865 – *PVC II*, Dz.U. L 239 z 14.9.1994, str. 14). W odniesieniu do przedsiębiorstwa Solvay: przytoczona wyżej decyzja Komisji z dnia 23 listopada 1984 r. (*Produkty nadtlenkowe*), przytoczona wyżej decyzja Komisji z dnia 23 kwietnia 1986 r. (*Polipropylen*), przytoczona wyżej decyzja Komisji z dnia 27 lipca 1994 r. (*PVC II*). W odniesieniu do przedsiębiorstwa Atofina/Arkema: przytoczona wyżej decyzja Komisji z dnia 23 listopada 1984 r. (*Produkty nadtlenkowe*), przytoczona wyżej decyzja Komisji z dnia 27 lipca 1994 r. (*PVC II*).

⁽⁴⁾ Zwiększenie kary za ponowne naruszenie stosuje się wyłącznie w stosunku do przedsiębiorstwa Atofina, a nie do jego przedsiębiorstw macierzystych, czyli do Elf Aquitaine i Total, gdyż w czasie poprzednich naruszeń nie pozostawały one pod kontrolą Atofina. W obliczeniach nie uwzględniono współczynnika 3, przez który ma zostać pomnożona grzywna dla Total. Do celów obliczenia grzywny za ponowne naruszenie stosuje się natomiast mnożnik 1,25, który należałoby zastosować, gdyby Atofina było jedynym adresatem decyzji (mając na uwadze ogólnoświatowy obrót tego przedsiębiorstwa w wysokości 5,7 mld EUR w 2005 r.). W związku z tym, na przedsiębiorstwo Atofina nakłada się oddzielną grzywnę, obliczoną w stosunku do tej kwoty.

⁽⁵⁾ Patrz: wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 czerwca 2005 r. w połączonych sprawach T-71/03, T-74/03, T-87/03 i T-91/03, *Tokai Carbon Co. Ltd. i inni przeciwko Komisji*, dotychczas niepublikowany w Zbiorze (patrz: Dz.U. C 205 z 20.8.2005, str. 18), ust. 390.

nałożona na Solexis nie może przekroczyć kwoty 25 619 mln EUR.

2.5. Zastosowanie obwieszczenia w sprawie zwalniania z grzywien lub zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych z 2002 r.

- (27) Przedsiębiorstwa Degussa, EKA, Atofina, Solvay, Solexis i Kemira złożyły wnioski o obniżenie grzywien na podstawie obwieszczenia. Przedsiębiorstwa te współpracowały z Komisją na różnych etapach dochodzenia, aby skorzystać z możliwości uprzywilejowanego traktowania, przewidzianego we wspomnianym obwieszczeniu.

2.5.1. Punkt 8(a) Immunitet

- (28) Degussa było pierwszym europejskim przedsiębiorstwem produkującym nadtlenek wodoru i sole kwasu nadtlenowego, które poinformowało Komisję o istnieniu kartelu na rynku nadtlenku wodoru oraz na powiązanim z nim rynku nadboranu sodu. Podczas całej procedury administracyjnej Komisji, Degussa stale i sprawnie współpracowało z jej służbami. Dostarczyło Komisji wszystkie dowody dotyczące rozpatrywanego naruszenia będące w jego posiadaniu, podając szczegółowe informacje o spotkaniach między konkurentami poświęconych obu produktom, dzięki czemu Komisja mogła udowodnić istnienie kartelu w odniesieniu do obu produktów. Degussa zaprzestało domniemanego naruszenia nie później niż z dniem złożenia dowodów na mocy pkt 8 lit. a) obwieszczenia oraz nie podejmowało żadnych kroków, aby zmusić inne przedsiębiorstwa do udziału w procederze naruszenia. W związku z tym Degussa kwalifikuje się do uzyskania pełnego immunitetu od grzywny, która w innej sytuacji zostałaby nałożona na to przedsiębiorstwo.

2.5.2. Punkt 23 lit. b), tiret pierwsze (obniżka o 30-50 %)

- (29) EKA było drugim przedsiębiorstwem, które zwróciło się do Komisji na mocy obwieszczenia w dniu 29 marca 2003 r. oraz pierwszym przedsiębiorstwem, które spełniło wymogi pkt 21 tego obwieszczenia, gdyż dostarczyło Komisji dowody posiadające znaczną wartość dodaną w stosunku do dowodów będących wtedy w posiadaniu Komisji.
- (30) EKA zaprzestało ostatecznie dopuszczać się naruszenia nie później niż w czasie złożenia przez nie dowodów. W związku z tym Komisja stosuje obniżkę grzywien w wysokości od 30 do 50 %. Komisja przyznała EKA obniżkę grzywny w wysokości 40 %.
- (31) Za sprawą dowodów dostarczonych przez EKA Komisja mogła prześledzić działalność kartelu od dnia 31 stycznia 1994 r. Dowody EKA, dotyczące okresu naruszenia przed 14 października 1997 r., dotyczyły faktów uprzednio nieznanymi Komisji, mających bezpośredni związek z czasem trwania działalności podejrzanego kartelu. Zgodnie z pkt 23 obwieszczenia, Komisja nie uwzględniła tych czynników do celów ustalania wysokości grzywny, jaka miała zostać nałożona na EKA.

2.5.3. Punkt 23 lit. b), tiret drugie (obniżka o 20-30 %)

- (32) Atofina (obecnie Arkema) było drugim przedsiębiorstwem, które spełniło wymogi pkt 21 obwieszczenia, dostarczając Komisji dowody stanowiące znaczną wartość dodaną w stosunku do dowodów będących w posiadaniu Komisji w czasie złożenia materiałów przez to przedsiębiorstwo. Według informacji posiadanych przez Komisję, Atofina zaprzestało naruszenia nie później niż z dniem złożenia dowodów. W związku z tym, na mocy pkt 23 lit. b), tiret drugie obwieszczenia, kwalifikuje się ono do obniżki grzywny o 20-30 %. Oceniając poziom obniżki w przedziale od 20 do 30 %, Komisja uwzględniła czas złożenia dowodów stanowiących znaczną wartość dodaną oraz skalę wartości dodanej, którą one zapewniają. Komisja obniżyła spółce Atofina o 30 % grzywnę, która w innym przypadku zostałaby nałożona.

2.5.4. Punkt 23 lit. b), tiret trzecie (obniżka do 20 %)

- (33) Solvay było trzecim przedsiębiorstwem, które spełniło wymogi pkt 21 obwieszczenia. Dnia 4 kwietnia 2003 r., również w krótkim czasie po inspekcji w siedzibie przedsiębiorstwa na mocy art. 14 rozporządzenia nr 17, przeprowadzonej 25 marca 2003 r., Solvay wystąpiło z wnioskiem na podstawie obwieszczenia w sprawie zwalniania z grzywny i zmniejszania grzywny. Składając wniosek w dniu 4 kwietnia 2003 r., Atofina spełniło wymogi pkt 21 obwieszczenia, gdyż dostarczyło Komisji dowody stanowiące znaczną wartość dodaną w stosunku do dowodów, w których posiadaniu znajdowała się Komisja. Według informacji posiadanych przez Komisję, Solvay zaprzestało naruszenia nie później niż z dniem złożenia dowodów.
- (34) Solvay zwraca uwagę, że kontaktowało się z Komisją telefonicznie dnia 3 kwietnia 2003 r. w godzinach rannych, w celu poinformowania jej o swoim zamiarze złożenia wniosku na mocy obwieszczenia. Wniosek przedsiębiorstwa Atofina, złożony 3 kwietnia 2003 r. o godz. 15:50, zawierał trzynaście dokumentów, które zdaniem Solvay były nieczytelne i/lub niezrozumiałe bez innej kopii czy innej formy wyjaśnień, zatem Komisja nie mogła z nich skorzystać do czasu złożenia pełnych wyjaśnień w dniu 26 maja 2003 r., co bez wątpienia miało miejsce po złożeniu przez Solvay wniosku o złagodzenie sankcji.
- (35) Solvay twierdzi, że decydującym czynnikiem w ustaleniu, czy wniosek o złagodzenie sankcji kwalifikuje przedsiębiorstwo do obniżenia grzywny na mocy obwieszczenia, jest obiektywna ocena jakości dostarczonych informacji pod względem ich przydatności dla Komisji. Solvay zwraca uwagę, że jego wniosek o złagodzenie sankcji został prawidłowo przedłożony w dniu 3 kwietnia 2003 r., oraz że miał znaczną wartość dodaną pod względem informacji dotyczących nadtlenu wodoru i nadboranu sodu. W związku z tym przedsiębiorstwo kwalifikuje się do uzyskania maksymalnej obniżki (50 %) grzywny nałożonej w odniesieniu do obu produktów.
- (36) Komisja stoi na stanowisku, że wnioski EKA i Atofina miały znaczną wartość dodaną na podstawie pkt 21 obwieszczenia, zanim Solvay złożyło swój pierwszy wniosek, co miało

miejsce dopiero w dniu 4 kwietnia 2003 r. W związku z tym Komisja odrzuca argumenty przedsiębiorstwa Solvay.

- (37) Komisja obniżyła o 10 % grzywnę, która w innej sytuacji zostałaby nałożona na przedsiębiorstwo Solvay.

2.5.5. Inne wnioski na mocy obwieszczenia

- (38) Solvay Solexis i Kemira również złożyły wnioski na podstawie sekcji B obwieszczenia, lecz z uwagi na fakt, że nie miały one znacznej wartości dodanej, nie przyznano tym przedsiębiorstwom obniżki grzywny. .

3. DECYZJA

- (39) Niżej wymienione przedsiębiorstwa dopuściły się naruszenia art. 81 ust. 1 traktatu oraz art. 53 porozumienia EOG, uczestnicząc we wskazanych okresach w pojedynczym i ciągłym naruszeniu w odniesieniu do nadtlenu wodoru i nadboranu sodu, na całym terytorium EOG. Naruszenie polegało głównie na wymianie między konkurentami informacji dotyczących cen i wolumenów sprzedaży, na porozumieniach w sprawie cen, porozumieniach dotyczących ograniczenia zdolności produkcyjnych w EOG, oraz na monitorowaniu antykonkurencyjnych uzgodnień:
- (a) Akzo Nobel NV, od 25 lutego 1994 r. do 31 grudnia 1999 r.;
  - (b) Akzo Nobel Chemicals Holding AB, od 31 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1999 r.;
  - (c) EKA Chemicals AB, od 31 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1999 r.;
  - (d) Degussa AG, od 31 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 2000 r.;
  - (e) Edison SpA, od 12 maja 1995 r. do 31 grudnia 2000 r.;
  - (f) FMC Corporation, od 29 maja 1997 r. do 13 grudnia 1999 r.;
  - (g) FMC Foret S.A., od 29 maja 1997 r. do 13 grudnia 1999 r.;
  - (h) Kemira OYJ, od 31 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 2000 r.;
  - (i) L'Air Liquide SA, od 12 maja 1995 r. do 31 grudnia 1997 r.;
  - (j) Chemoxal SA, od 12 maja 1995 r. do 31 grudnia 1997 r.;
  - (k) Snia SpA, 29 maja 1997 r. do 31 grudnia 1998 r.;

- (l) Caffaro Srl, od 29 maja 1997 r. do 31 grudnia 1998 r.;
- (m) Solvay SA/NV, od 31 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 2000 r.;
- (n) Solvay Solexis SpA, od 12 maja 1995 r. do 31 grudnia 2000 r.;
- (o) Total SA, od 30 kwietnia 2000 r. do 31 grudnia 2000 r.;
- (p) Elf Aquitaine SA, od 12 maja 1995 r. do 31 grudnia 2000 r.;
- (q) Arkema SA, od 12 maja 1995 r. do 31 grudnia 2000 r.
- (40) Za naruszenia, o których mowa powyżej, nałożone zostały następujące grzywny:
- (a) Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB i EKA Chemicals AB – solidarnie: 25,2 mln EUR;
- (b) Degussa AG – 0 EUR;
- (c) Edison SpA – 58,12558,125 mln EUR, z czego solidarnie z Solvay Solexis SpA: 25,619 mln EUR;
- (d) FMC Corporation i FMC Foret S.A. – solidarnie: 25 mln EUR;
- (e) Kemira OYJ: 33 mln EUR;
- (f) L’Air Liquide SA i Chemoxal SA: 0 EUR;
- (g) Snia SpA i Caffaro Srl – solidarnie: 1,078 mln EUR;
- (h) Solvay SA/NV: 167,062 mln EUR;
- (i) Arkema SA: 78,663 mln EUR, z czego solidarnie z Total SA: 42 mln EUR, oraz solidarnie z Elf Aquitaine SA : 65,1 mln EUR.
- (41) Wymienionym wyżej przedsiębiorstwom nakazano niezwłocznie zaprzestać naruszeń określonych w wymienionym artykule, o ile nie uczyniły tego do tej pory oraz powstrzymać się od działań lub postępowania opisanego w pkt 2, o takim samym lub zbliżonym celu lub skutku.
-